

РЕШЕНИЕ

№ 14282

гр. София, 09.08.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в публично заседание на 01.08.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **4489** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл.145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 85 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Х. Н. ЛЧН [ЕГН] гражданин на И. срещу Решение № 5591/16.04.2024г. на Председателят на Държавната агенция за бежанците (ДАБ).с което на основание чл. 75, ал.1, т.2 и т. 4 във вр. с чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя.

С жалбата се иска отмяна на решението като незаконосъобразно, издадено в противоречие с материалния закон и при съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

В с.з. доводите се поддържат от назначения по делото адвокат за оказване на правна помощ.

Ответникът, чрез упълномощения си процесуален представител юрисконсулт К., оспорва жалбата.

От фактическа страна.

Х. Н. е подал молба за международна закрила с вх. № ВР-13-3905/11.09.2023г. на РПЦ – С. до председателя на ДАБ при МС.

Регистриран е с посочените от него лични данни и въз основа на данните от декларация по чл.30 ЗУБ като лице от мъжки пол, женен, етническа принадлежност – мюсюлманин, религия – шиит.

Проведено е с него интервю с рег. №УП14659/03.01.24г., в което е посочил, че е напуснал легално И. около 14 месеца преди датата на интервюто за Турция. Останал е в Турция за три дни, след което се е върнал в И. и е разказал на баща си, че ситуацията в Турция е по-добра. Върнал се обратно в Турция, като в продължение на 6 месеца пребивавал и работил в И., легално. След изтичане на този срок е продължил да пребивава в Турция, свързал се е с трафикант, който му обещал да го преведе до Германия. В България влиза нелегално, като целта му била да пребивава в България до момента в който може да замине за Германия. Пътувал е в камион заедно с 150 души, заловен е от българските власти и е отведен в СДВНЧ Любимец.

Приложени са справки за ситуацията в Ислямска република И., изготвени от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ, като последната актуална такава е от 30.07.2024г.

Приложено е становище на л.55 от делото относно липсата на възражения от страна на ДАНС за предоставяне на закрила.

Издадено е Решение № 5591/16.04.2024г. на председателя на ДАБ при МС, с което на основание чл. 8, чл. 9, чл. 75, ал.1, т.2 и т. 4 от ЗУБ е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на Х. Н.. Изложени са мотиви, че липсват предпоставки по чл. 8, ал.1 от ЗУБ, както и по чл.9, ал.1, т.1 -3 от ЗУБ. Не са констатирани предпоставки по чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, личните мотиви не са приети като хуманитарни с оглед на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ.

От правна страна.

Оспореното решение е съобщено на жалбоподателя на 22.04.2024г., а жалбата срещу него е подадена на 30.04.2024г. - в 14 – дневния преклузивен срок по чл. 84, ал. 3 от ЗУБ, от легитимирано лице по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение (чл. 168, ал. 1 АПК), на основанията посочени в чл.146 АПК, съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган, при издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Правилно е приложен и материалния закон.

Относно статута на бежанец:

По подадената молба, с която се претендира получаване на статут на бежанец, не се доказва, че Х. Н. има основание да се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение в страната си по произход. Съгласно чл. 8, ал. 1 ЗУБ, статут на бежанец се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не

желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. По смисъла на чл. 8, ал.4 ЗУБ „преследване” е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтаряемост. В настоящия случай, от проведеното интервю се установява, че жалбоподателят не е имал конфликт с официалните власти в страната по произход, не е бил арестуван, не е осъждан, не е членувал в политическа партия или организация, не е имал конкретни проблеми заради изповядваната от него религия, не му е оказвано насилие от никого. По така изложените съображения, правилен и законосъобразен се явява изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Към настоящия момент няма основание за предоставяне на статут на бежанец и на основание чл. 8, ал. 9 от ЗУБ, каквото би било налице в случай, че бъде предоставен статут на бежанец на бащата на жалбоподателя в производството по разглеждане на неговото заявление.

Относно хуманитарен статут:

Съдът намира за законосъобразен и извода на председателя на ДАБ при МС, че не са налице предпоставки за предоставяне и на хуманитарен статут по чл. 9, ал.1 от ЗУБ. Съгласно чл. 9 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си на произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки заплахи срещу живота или личността му, като гражданско лице, поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. В случая не е налице никоя от тези хипотези на цитираната правна норма. При разглеждането на този въпрос съдът съобразява и решение на СЕС от 17 февруари 2009г. по дело С-465/2007г., както и тълкуването на дефинираното понятие за „посегателство“ в член 15, буква в) от Директива 2004/83/ЕО относно минимални стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила като изразяващо се в "тежки и лични заплахи срещу живота или личността" на молителя, обхващащо една по - обща опасност от посегателство като се имат предвид в по-широк план "заплахи срещу живота или личността" на цивилно лице, а не определено насилие. Освен това, тези заплахи са присъщи на обща ситуация на "въоръжен вътрешен или международен конфликт". В И. няма безогледно насилие, при което цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия да се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Не са налице основания за предоставяне на субсидиарна закрила. Също така правилно е преценено, че за жалбоподателя няма реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание.

При преценка на всички относими факти, свързани с личното положение и държавата по произход не се установява да са налице заплахи за живота или свободата по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение или опасност от изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание, които да основават забрана за връщане в страната по произход по чл. 4, ал. 3 от ЗУБ. Според актуалната справка относно Ислямска република И., иранските власти не обръщат особено

внимание на неуспели да получат убежище зад граница лица, при евентуално завръщане на последните в И.. Иранците напускат страната в голям брой след революцията през 1979г. и властите приемат, че мнозина ще се стремят да живеят и работят в чужбина по икономически причини. Международни наблюдатели съобщават, че иранските органи нямат голям интерес да преследват лица, които не са успели да получат убежище, за дейности извън И., включително във връзка с подадените от тези лица молби за закрила. По тези причини съдът счита, че няма основания за прилагане на чл. 4, ал. 3 от ЗУБ.

С оглед на горното, жалбата на Х. Н. срещу решението издадено от председателя на ДАБ при МС, с което на основание чл. 75, ал.1, т.2 и т. 4 във вр. с чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

С тези мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. Н. ЛЧН [ЕГН] гражданин на И. срещу Решение № 5591/16.04.2024г. на Председателят на Държавната агенция за бежанците (ДАБ), с което на основание чл. 75, ал.1, т.2 и т. 4 във вр. с чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: